

Arrest

nr. 240 213 van 28 augustus 2020
in de zaak RvV X/ IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 17 augustus 2018.

1.2. Zij worden op 30 november 2018 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 28 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers.

De bestreden beslissing inzake C.V.J.E., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Valle de la Pascua. U behaalde een hoger technisch diploma in informatica. U werkte 7,5 jaar voor het stadhuis en daarna werkte u voor zes jaar voor een Chinese spoorwegmaatschappij. Sinds 2015 was u bijna twee jaar werkloos. Van februari tot juni 2018 werkte u voor Metal Comer, een fabriek die metalen buizen maakte. M. P. B. M. (o.v. X) is uw partner. Jullie kregen samen een dochter M. L. (o.v. X). M. G. (o.v. X) is de dochter van uw partner en een andere man. Sinds 2016 woonde u bij uw moeder in haar huis. Uw partner woonde in een appartement in woonwijk la candelara samen met haar twee dochters. U was niet politiek actief in Venezuela maar nam wel eenmalig deel aan een 'karavaan' om de overwinning van een oppositiekandidaat te vieren in 2014. U was ingeschreven bij de regeringspartij. U tekende in 2016 voor het referendum opdat Nicolas Maduro afgezet zou worden. Bij de Asamblea Nacional Constituyente stemde u niet. U meent dat dit sporen nalaat. U geeft aan dat dit economische gevolgen kan hebben doordat je geen werk krijgt en dat de regering je ook uitsluiten van sociale programma's. In uw buurt hielp u met de verdeling van CLAP-voedselpakketten in woonwijk la candelara. U deed dit tot december 2017. Uiteindelijk stopte u dit werk te doen toen u hoorde dat ze aan uw echtgenote hadden verteld dat u geen chavist was. Er bleven wel CLAP-voedselpakketten toekomen in het appartement van uw echtgenote. In april 2016 werden er onderdelen van uw auto gestolen. In 2017 werd uw gsm gestolen toen u op straat wandelde. U verliet Venezuela op 26 juni 2018 en reisde uiteindelijk naar België, waar u op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw echtgenote is geregistreerd in het programma 'hogares de la patria' waardoor ze geld krijgt, maar u werd van de lijst gehaald. U denkt dat dit komt omdat ze wisten dat u het land verliet. Ook via uw carnet de la patria krijgt u geen steun meer. U weet niet precies sinds wanneer u deze steun niet meer krijgt, maar denkt dat het was toen u naar Europa kwam.

In het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen u en uw echtgenote de volgende documenten voor: De paspoorten (origineel), geboorteaktes (origineel) en identiteitskaarten (origineel) van u, uw echtgenote, C. M. M. L. en C. M. M. G.. Ook legt u een akte voor aangaande de aanpassing van de naam van M. G., die niet uw biologische dochter is, maar wel uw achternaam kreeg (origineel).

Verder legt u de volgende documenten voor: uw strafblad (origineel), uw huwelijksakte (origineel), een certificaat van een cursus AutoCAD (origineel), uw carnet de la patria (origineel), uw diploma (origineel), een artikel aangaande de werking van CLAP, een artikel aangaande de carnet de la patria, drie printscreens over hogares de la patria, een mail van u van 14 januari 2019 waarin u aanhaalt dat u als verrader van het land beschouwd zult worden omdat u Venezuela verlaten heeft en een verzoek om internationale bescherming indiende in België (kopie). Uw echtgenote legt ook de volgende documenten voor: een link naar een filmpje van een protestmars van 23 januari 2019 waarvan ze aangeeft dat ze verschijnt na 3 minuten en 7 seconden, een link naar een filmpje van 21 april 2013 waarvan ze aangeeft dat een minister werkkrachten die opposant zijn bedreigt, een link naar een filmpje aangaande de doodsbedreigingen die V. R. G. uitte naar Guaidó toe en degenen die hem steunen, twee artikels aangaande het protest van 23 januari 2019 in Valle de la Pascua (kopie), zes foto's genomen door B. (kopie), documenten betreffende haar reisweg en die van haar dochters (kopie), haar diploma (kopie), een bewijs van haar werk bij het kadaster (kopie), een medisch document over uw rugproblemen en een medicatievoorschrift in dat verband (origineel) . Verder legt ze ook een USB stick voor waarop beeldfragmenten en foto's van betogingen te zien zijn waarvan ze aangeeft dat deze betrekking hebben op het protest van 23 januari 2019, enkele reeds aangehaalde zaken en vier audiofragmenten. Op 22 juli 2019 stuurt u ook nog volgende zaken door naar het CGVS: een artikel over de aanval van N. L., de coördinatrice van CLAP van de woonwijk la candelara, op een journalist; een link naar een video over CLAP waarvan u aangeeft dat deze aantoonde dat er bij de leveringen van CLAP een onderscheid gemaakt wordt tussen chavisten en opposanten; een link naar een video van CLAP waarvan u stelt dat deze video toont dat gemeenschappen die zich niet identificeren met de regering uitgesloten worden van het CLAP voedseldistributieprogramma; een audiofragment aangaande CLAP dat volgens u aantoonde dat de CLAP-leiders het niet eens zijn over de distributie van de voedseldozen; foto's waarvan u aangeeft dat ze een controle betreffen aangaande de kwestie of personen al dan niet hebben deelgenomen aan een mars. U stelt dat ditzelfde gebeurt bij verkiezingsdagen en dat er politieke en sociale represailles genomen worden tegen de afwezigen. Verder stuurt u ook een printscreen door.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u voornamelijk voor de economische situatie van uw gezin. U vreest dat u geen werk zal kunnen vinden, dat u niet in de basisbehoeften van uw familie zal kunnen voorzien en dat uw familie zich niet zal kunnen ontplooien. U vreest de criminaliteit. U vreest ook de politiek in de zin dat u denkt dat iedereen een kant zal moeten kiezen naargelang de situatie in Venezuela erger wordt. U vreest als verrader van het vaderland beschouwd te worden.

Op 24 februari 2019 verlieten uw echtgenote, C. M. M. L. (o.v. X) en C. M. M. G. (o.v. X) Venezuela. Op 13 maart 2019 diende uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw dossier en dat van uw echtgenote dient vastgesteld te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat jullie bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming hebben.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat jullie geenszins aannemelijk gemaakt hebben dat jullie omwille van jullie politieke profiel een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden hebben.

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.*

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie

vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie politieke profiel slechts zeer beperkt was. Zo geeft u aan dat u niet politiek actief was in Venezuela (CGVS Jorge, p. 8). U stelt enkel dat u zich moest inschrijven bij de partij van de regering om problemen te vermijden maar dat u geen politiek enthousiasteling bent (CGVS J., p. 8, 14). Uw echtgenote behoorde niet tot een politieke partij (CGVS B., p. 9). Op uw deelname aan een overwinningsskaraavaan na van een kandidaat van de partij mesa de la unidad democrática in 2014, nam u niet deel aan protesten of marsen (CGVS J., p. 8, 14). U geeft aan dat er geen andere personen van uw familie politiek actief waren (CGVS J., p. 8). Uw echtgenote zegt dat ze één mars bijwoonde, met name die van 23 januari 2019 (CGVS, p. 9, 14, 15). Hierover dient opgemerkt te worden dat het materiaal dat ze voorlegt van haar deelname aan de mars, geen uitsluitend biedt over haar rol bij deze mars. Aangaande het filmpje van de mars die plaatsvond op 23 januari 2019 waarvan ze aangeeft dat ze verschijnt na 3 minuten en 7 seconden dient opgemerkt te worden dat de persoon waarvan gesteld wordt dat het B. is dermate slecht in beeld komt, dat het onmogelijk is om enige vaststelling te doen aangaande de identiteit van deze persoon. Overigens kan ook opgemerkt worden dat deze persoon zich aan de zijlijn bevindt en slechts klapt voor mensen die passeren, maar op de beelden niet actief meeloopt in de mars. Over de foto's die B. voorlegt en waar ze zelf op staat, kan evenmin uitgemaakt worden of deze gemaakt zijn door iemand die effectief participeerde in de mars, of door iemand die slechts passeerde en van de gelegenheid gebruik maakte om enkele foto's te nemen. Van de filmpjes en de foto's van de mars van 23 januari 2019 die op deze USB-stick staan is niet duidelijk wie deze maakte en in welke omstandigheden (CGVS B., p. 19). Wat er ook zij van de deelname van uw echtgenote aan deze mars, uit haar verklaringen blijkt dat ze slechts eenmalig participeerde bij een mars.

Wat betreft uw verklaringen dat het een spoor nagelaten heeft dat u getekend heeft bij het referendum tegen Maduro in 2016 en dat u niet stemde bij de Asamblea Nacional Constituyente (CGVS, p. 10, 14, 15) dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde gevolgen hiervan niet beschouwd kunnen worden als een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Gepeild naar de gevolgen hiervan maakt u slechts gewag van economische gevolgen in de zin van uitsluiting van de werkpost, het geen toegang meer verkrijgen tot CLAPvoedselpakketten en geeft u aan dat het verkrijgen van een diploma later gebeurt (CGVS J., p. 14, 15). Gepeild naar de indicaties dat het feit dat u niet stemde voor de Asamblea Nacional Constituyente sporen naliet, verwijst u slechts naar het feit dat u toen werkloos was (CGVS J., p. 15). Later zal nog geargumenteed worden dat jullie economische situatie bij terugkeer naar Venezuela geen reëel risico op ernstige schade uitmaakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat jullie voor jullie komst naar België vervolgd zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie voor jullie komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stonden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat jullie uiterst beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Bovendien dient benadrukt te worden dat jullie en jullie kinderen er in slaagden met jullie eigen paspoorten Venezuela te verlaten, hetgeen er wederom op wijst dat jullie niet in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten gelopen zijn. Ook de vaststelling dat u op 14 augustus 2018, na uw vertrek uit Venezuela, nog een blanco strafblad wist te bekomen wijst erop dat de Venezolaanse regering u niet ongunstig gezind is.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat jullie bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van jullie uiterst beperkte politieke activiteiten. Hoewel uw echtgenote aangeeft dat ze schrik heeft van colectivo's (CGVS B., p. 12), brengt ze geenszins concrete problemen aan die ze met de colectivo's had, waaruit blijkt dat deze angst louter

hypothetisch is. Gevraagd naar alle concrete problemen die ze had omdat ze als opposant beschouwd werd, haalt ze psychologische terreur aan in de zin dat ze nooit weet of ze haar iets zullen verkopen of niet (CGVS B., p. 17) en spreekt ze verder over discriminatie bij de aankoop van eten en drank (CGVS B., p. 17). Uiteindelijk stelt ze dat er ook banden zijn met de collectivo's en dat je nooit weet hoe ze denken (CGVS B., p. 17), waaruit blijkt dat dit gaat om louter veronderstellingen. U stelt nooit problemen gehad te hebben met collectivo's (CGVS J., p. 14, 15; CGVS B., p. 17).

Er dient bovendien vastgesteld te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat jullie een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen omwille van de door jullie beweerde problemen met CLAP en de mensen die tot deze organisatie behoren. B. geeft aan dat ze in het verleden vaak verbale agressie meemaakte vanwege de mensen van CLAP en dat ze vreesde dat ze in de toekomst door hen geslagen zou worden (CGVS B., p. 8).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat er een ernstige smet geworpen wordt op de door B. beweerde problemen met CLAP door de vaststelling dat jullie hier tegenstrijdige verklaringen over afleggen. U geeft aan dat u tot december 2017 mee CLAP-dozen hielp verdelen (CGVS J., p. 10, 17). U stelt dat u op een moment niet aanwezig kon zijn, waarbij uw vrouw dan hielp in uw plaats (CGVS J., p. 18). U geeft aan dat ze nadien zei dat u niet meer kon gaan omdat ze gehoord had dat men over u zei dat u geen aanhanger van het chavisme zou zijn (CGVS J., p. 18). Aan B. de vraag gesteld of ze ooit activiteiten deed voor CLAP, geeft ze aan dat ze enkel mensen binnen CLAP willen die aanhanger zijn en dat ze slechts in het begin bij de oprichting van CLAP een vergadering bijwoonde (CGVS B., p. 13). Ook meent ze dat u geen activiteiten deed voor CLAP (CGVS B., p. 13). Ze zegt dat u wel wilde, dat ze uw naam noteerden maar dat ze u nooit belden om te kijken of er eten toekwam of niet (CGVS B., p. 13). Er mee geconfronteerd dat uit uw verklaringen bleek dat u hielp CLAP-dozen te verdelen, zegt B. dat u wel toezicht mocht doen op de leveringen van eten, maar dat u niet welkom was binnen de structuur van CLAP (CGVS B., p. 20). Ze meent dat u het slechts een paar maanden deed, tot 2015 ongeveer (CGVS B., p. 20). Hierna weer bij B. gepeild of ze ooit activiteiten deed voor CLAP zegt ze dat het moeilijk was met de leiding van CLAP toen u wegging en dat ze daarna probeerde binnen te raken bij CLAP toen het wat rustiger was, maar dat dat niet lukte (CGVS B., p. 21). Erop gewezen dat u verklaarde dat zij hielp als u niet aanwezig kon zijn, geeft B. uiteindelijk toe dat dat het geval was (CGVS B., p. 21). Daarna geeft ze plots aan dat jullie dit twee à drie jaar deden, hetgeen haaks staat op haar eerdere verklaringen dat u het slechts een paar maanden deed (CGVS B., p. 20, 21). De vaststelling dat u en B. tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie betrokkenheid bij de activiteiten van CLAP zet haar verklaringen over de beweerde problemen met personen die tot CLAP behoren ten zeerste op de helling.

Ook het feit dat jullie nog lange tijd CLAP-dozen ontvangen hebben, doet afbreuk aan de door jullie beweerde problemen met mensen van CLAP. Zo geeft u immers aan dat u nadat u de organisatie verliet die instond voor de verdeling van de CLAP-dozen, u wél nog CLAP-dozen toebedeeld kreeg in het appartement van uw echtgenote (CGVS J., p. 18). B. gaf aan dat ze haar laatste voedselpakket kreeg in december 2018 en dat CLAP pas de volgende keer zou langskomen nadat ze Venezuela verlaten had (CGVS B., p. 14). Dat jullie nog CLAP-dozen hebben ontvangen ondanks de door jullie beweerde problemen met de personen die tot CLAP behoren en ondanks de bewering dat jullie door CLAP op de lijst van tegenstanders geplaatst werden is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen dan ook ernstig op de helling (CGVS B., p. 16).

Hoewel B. stelt dat er haar via whatsapp een bericht gestuurd werd dat ze geen recht meer had op CLAP omdat ze het land verlaten had (CGVS B., p. 14), legt ze hier geen begin van bewijs van voor. Dat er iets aan de hand is met de telefoon waarop het staat en dat die maar niet wilt laden, is geenszins een vergoelijking voor het ontbreken van hiervan (CGVS B., p. 14). Gezien de hoeveelheid overige documenten die jullie voorleggen, is het opmerkelijk dat jullie hierover niet het minste document kunnen voorleggen.

Aangaande de verklaringen van uw echtgenote, dat ze door haar deelname aan de manifestatie te maken kreeg met verbale agressie van N. die haar zei dat ze een verrader was (CGVS B., p. 15), dient vooreerst opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen met N. geschaad wordt door het feit dat ze zegt dat ze de achternaam van N. niet weet (CGVS B., p. 15). In het licht van haar verklaringen dat de problemen met N. begonnen in 2016 en dat N. toen via een lijst van CLAP te weten kwam dat jullie tegenstanders van de regering zouden zijn, is het opmerkelijk dat ze zegt haar achternaam niet te weten. De ernst van de problemen die uw gezin had met N. worden bovendien ondergraven door de vaststelling dat B. ondanks de problemen met N. die reeds in 2016 begonnen op

hetzelfde adres bleef wonen in de woongemeenschap waar N. de leiding had én dat ze CLAP-dozen bleef krijgen tot aan haar vertrek, ook al gaf u aan in uw mail dat N. de coördinatrice van CLAP is in de woonwijk la candelara. Overigens dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote stelt dat N. haar puur psychologisch bejegende omdat ze haar niet op meer kon pakken gezien ze geen werk had (CGVS B., p. 15). Aan u gevraagd wat de reden was dat u en uw echtgenote niet samenwoonden, haalde u slechts aan dat uw echtgenote er niet van hield om bij uw moeder te wonen (CGVS J., p. 6). Indien ze daadwerkelijk problemen had met N., is het opmerkelijk dat ze niet elders ging wonen.

Het artikel dat jullie voorleggen, waarin te lezen staat dat N. L. een journalist aanviel en hem sloeg, heeft geen betrekking op jullie gezin en slaagt er dan ook niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Aan de door uw echtgenote aangehaalde vrees, dat de burens die tot CLAP behoorden haar verbaal lastig vielen en dat ze wel een pak slaag gekregen zou hebben als ze gebleven was (CGVS B., p. 8), kan in het licht van voorgaande vaststellingen geen geloof worden gehecht. Indien B. werkelijk problemen had met de mensen uit haar buurt, is het opmerkelijk dat ze niet elders ging wonen. Bij u gepeild waarom u en uw echtgenote niet samen woonden, zegt u dat ze er niet van hield om bij uw moeder te wonen (CGVS J., p. 6).

Verder dient uw vrees om bij terugkeer naar Venezuela slachtoffer te worden van criminaliteit besproken te worden. U haalt aan dat men van personen die in het buitenland geweest zijn veronderstelt dat ze geld hebben (CGVS J., p. 10). Als reden waarom u geviseerd zou worden omwille van uw verblijf in het buitenland, haalt u aan dat het veel gebeurt (CGVS J., p. 12). U voegt er aan toe dat het huis van uw echtgenote en dat van uw moeder, waar u verbleef, gelegen zijn in sectoren waar veel criminaliteit is (CGVS J., p. 13). Dat u de wijk van uw moeder een stempel van een regio waar veel criminaliteit is geeft, doet de wenkbrauwen fronsen in het licht van uw eerdere verklaringen dat u net bij uw moeder ging wonen omwille van de criminaliteit in de wijk van uw echtgenote (CGVS J., p. 6). Doorheen uw verklaringen haalt u enkele incidenten aan. Zo vond er een gijzeling plaats op uw werk waarbij enkele Chinezen gegijzeld werden en u als vertaler optrad (CGVS J., p. 12). U geeft aan dat u dit niet als een bedreiging naar u persoonlijk toe zag (CGVS J., p. 12). Verder stelt u dat er onderdelen van uw auto gestolen werden in april 2016 (CGVS J., p. 13). Als reden waarom dit met uw auto gebeurde, stelt u dat het omwille van het merk was (CGVS J., p. 13). In 2017 werd u met een wapen bedreigd en diende u uw telefoon af te geven (CGVS J., p. 13). Als reden waarom net u slachtoffer werd hiervan, meent u dat u de enige was op straat en dat u net aan het telefoneren was (CGVS J., p. 13). Hoe betreuwenswaardig bovenstaande incidenten ook mogen zijn, het betreffen hier louter crimineel gemeenrechtelijk feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Gepeild naar indicaties dat u in de toekomst geviseerd zou worden door criminaliteit, geeft u aan dat u geen aanwijzingen heeft (CGVS J., p. 13). Overigens dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote tot het moment van haar vertrek uit Venezuela op haar thuisadres bleef wonen (CGVS B., p. 4) en dat uit uw dossier ook blijkt dat uw moeder, op het moment dat u verklaringen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog steeds op haar thuisadres woonde (Verklaring DVZ J. d.d. 12 september 2019, p. 6). Uit deze jammerlijke, maar toevallige gebeurtenissen kan op zich dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade worden geput. Het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

U en uw echtgenote vrezen eveneens bij een eventuele terugkeer naar Venezuela als verrader beschouwd te worden omdat jullie Venezuela verlieten en een verzoek om internationale bescherming indienden (mail J. d.d. 14 januari 2019; CGVS B., p. 19, 20). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan

wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Eerder werd reeds geargumenteed dat jullie geen dergelijk profiel hebben en dat uit jullie verklaringen niet blijkt dat jullie voor jullie komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten jullie niet zullen viseren bij een terugkeer naar jullie land van nationaliteit. Jullie hebben derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat jullie bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

In de mate dat uw echtgenote verwijst naar medische problemen en aanvoert dat uw gezin in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg gezien de schaarste (CGVS B., p. 12), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door uw echtgenote aangehaalde medische problemen dient ze zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3

EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

*Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).*

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in jullie hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Jullie dienen daarentegen aan te tonen dat jullie levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat jullie in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in jullie elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit jullie verklaringen over jullie profiel en familiale/financiële situatie in jullie land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in jullie hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jullie, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen. Er dient immers vastgesteld te worden dat zowel u als uw echtgenote over een universitair diploma beschikken (CGVS J., p. 6; CGVS B., p. 16). U werkte zeven en half jaar voor het stadhuis en werkte vervolgens zes jaar voor de China railway engineer corporation tot 2015 (CGVS J., p. 7). Van februari tot juni 2018 werkte u voor het bedrijf metal comer (CGVS J., p. 7). Uw echtgenote heeft werkervaring bij de gemeente waar ze begon in 2007 en bij het kadaster waar ze stopte in 2012. In beide gevallen diende ze zelf haar ontslag in (CGVS B., p. 5, 6). U gaf aan dat uw broer u financieel steunde (CGVS J., p. 7; CGVS B., p. 8). Het huis waar u verbleef voor u Venezuela verliet is in het bezit van uw moeder (CGVS J., p. 6).

Ook uw schoonmoeder bezit een eigen huis in Upata (CGVS B., p. 4). Ook uw echtgenote heeft een appartement in haar bezit, waar ze tijdelijk een buurvrouw in laat wonen (CGVS B., p. 4). Een zus van uw echtgenote werkt als verpleegster, haar andere zus werkt als arts en haar oudste broer werkt als bediende in de supermarkt (CGVS B., p. 8). U gaf aan dat de biologische vader van M.G. ook

enige ondersteuning geeft, zij het weinig (CGVS J., p. 8). Uw broer L.A. werk als brandweerman (CGVS J., p. 8). Uw broer Simon betaalde ongeveer 1700 euro om uw reisweg te bekostigen (CGVS J., p. 9). Uw echtgenote en haar dochters werden door uw schoonzus in Nederland en de rest van de familie geholpen om de reistickets te betalen (CGVS B., p. 10). Volledigheidshalve dient wat B. betreft nog opgemerkt te worden dat ze nadat ze haar ontslag indiende in 2012 geen werk meer gezocht heeft (CGVS B., p. 6). Haar uitleg dat als ze zou zoeken toch niets zou vinden overtuigt niet (CGVS B., p. 6). Ze meent dat het er om gaat dat je tot de juiste politieke partij behoort en mensen kan mobiliseren (CGVS B., p. 6). Gepeild of ze dan geen werk kan vinden in de privésector meent ze dat dit er niet is (CGVS B., p. 7). Dit is niet ernstig. Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest geen job bij de overheid te kunnen vinden omdat u stelt dat u op de lijst tascon staat (CGVS J., p. 11). Gepeild of u dan niet buiten de overheidssector een job kan vinden, zegt u slechts dat bij uw laatste job het loon te laag werd en dat er niet veel privé-ondernemingen zijn in Valle de La Pascua (CGVS J., p. 12). Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat u en uw echtgenote geen werk zouden kunnen vinden.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat uw gezin, indien jullie zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

B. verklaarde dat een carnet de la patria nodig is omdat je anders niets kan bekomen (CGVS B., p. 8). Dit dient genuanceerd te worden in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat de Carnet de la Patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat. Dat de overheid gesubsidieerde voeding en gesubsidieerde onderwijsbeurzen ter beschikking stelt, betekent evenwel niet dat er geen andere manieren zijn om voedsel en onderwijs te bekomen. Dat B. haar carnet de la patria doorgesneden heeft, is vooreerst een blote bewering (CGVS B., p. 8). De geloofwaardigheid hiervan wordt bovendien danig aangetast door de vaststelling dat B. zelf veel belang aan een carnet de la patria hecht door te zeggen dat je zonder carnet de la patria niets kan bekomen. Gepeild om welke reden ze de kaart stukmaakte, zegt ze dat ze het deed uit woede en onmacht (CGVS B., p. 18). Hoewel ze meent dat ze ernstige gevolgen vreesde door het stukmaken van haar kaart, dient vastgesteld te worden dat ze tot de dag van haar vertrek op dezelfde locatie bleef wonen. Wat het ook zij van het al dan niet doorknippen van haar Carnet de la Patria, het feit dat uw gezin als gevolg van de bewuste keuze van B. om haar Carnet de la Patria te vernietigen geen toegang heeft tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's, is in jullie geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen blijkt immers niet dat jullie in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt-. Ook het feit dat u aangeeft dat u niet meer op de lijst van hogares de la patria staat sinds u Venezuela verlaten heeft en dat u sindsdien niet meer de voordelen krijgt van de Carnet de la Patria (CGVS J., p. 16), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u en uw echtgenote geen bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling lopen bij terugkeer naar Venezuela.

Verder kan nog opgemerkt worden over de door B. aangehaalde problemen met het onderwijs, dat de problemen die ze aanhaalde waar jullie dochters in het verleden mee geconfronteerd waren niet zwaarwichtig genoeg zijn om te spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Gepeild naar de concrete problemen die ze hadden, stelt ze dat ze niet altijd mee konden delen in de voordelen (CGVS B., p. 16). Zo stelt ze dat sommige kinderen minilaptops kregen en andere kinderen niet en dat dit te maken had met het al dan niet chavistisch zijn van de ouders (CGVS B., p. 16). Uit haar verklaringen blijkt evenwel dat haar dochters wel degelijk toegang hadden tot onderwijs (CGVS B., p. 16). Hoewel uw echtgenote aanhaalt dat jullie kinderen verhinderd werden om naar school te gaan doordat er geen eten en water was (CGVS B., p. 16), dient vastgesteld te worden dat dit in het licht van de voorgaande evaluatie van jullie financiële situatie niet overtuigt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli**

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_2_0190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u en uw echtgenote voorleggen slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De paspoorten, geboorteaktes, identiteitskaarten en de akte voor aangaande de aanpassing van de naam van M.G. hebben slechts betrekking op jullie identiteit, die niet ter discussie staat. Uw strafblad, uw huwelijksakte, uw certificaat van een cursus AutoCAD en de documenten over de reisweg hebben geen betrekking op de door jullie beweerde problemen bij terugkeer naar Venezuela. Uw diploma en het diploma van uw echtgenote tonen slechts jullie behaalde studieniveau aan. Het document aangaande de werkervaring bij uw vrouw van het kadaster ondersteunt slechts de verklaringen van uw echtgenote dat ze daar werkte tot 2012. Uw Carnet de la Patria toont aan dat u deze kaart heeft. Zoals eerder gezegd kan het feit of u en uw echtgenote al dan niet voordelen van een Carnet de la Patria beschikken de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen niet wijzigen. Ook de printscreens over hogares de la patria, die uw verklaringen ondersteunen dat u na uw vertrek uit Venezuela, in de maand november 2018 niet meer op de lijst van hogares de la patria van uw echtgenote staat (CGVS J., p. 16), kunnen die vaststelling niet wijzigen.

De artikels die u voorlegt over de werking van CLAP en over de Carnet de la Patria bevatten slechts algemene informatie maar hebben geen betrekking op jullie persoonlijk en werpen dan ook geen licht op bovenstaande vaststellingen. Aangaande de mail die u stuurde op 14 januari 2019 waarin u aanhaalde dat u als verrader van het vaderland beschouwd zou worden werd de argumentatie reeds eerder uiteen gezet. De beeldfragmenten en foto's van de betoging die uw echtgenote voorlegt doen geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie slechts beperkte politieke activiteiten hadden. Over de artikels over het protest van 23 januari 2019 in Valle de la Pascua gaf u aan dat deze geen betrekking hebben op u persoonlijk (CGVS B., p. 19).

Het filmpje van de bedreigingen die V. R. G. uitte naar Guaidó toe en degenen die hem steunen betreft een algemene bedreiging die geen betrekking heeft op jullie persoonlijk. Het filmpje van 21 april 2013 betreft algemene uitspraken van een minister die dreigt tegenstanders van de regering te ontslaan, maar heeft geen betrekking op jullie persoonlijk en dateert van meer dan zes jaar geleden. Deze filmpjes doen dan ook geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Uit het medisch document dat uw echtgenote voorlegt aangaande haar rugklachten blijkt dat ze artrose en een spiercontractuur in haar rug heeft, maar hoe ze aan deze kwalen komt blijkt niet uit dit document. Noch dit medisch document, noch het medicatievoorschrift slagen erin een nieuw licht te werpen op voorgaande conclusies.

Wat betreft de vier audiofragmenten die op de USB stick staan die uw echtgenote indiende, dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw echtgenote deze niet ter sprake bracht tijdens haar persoonlijk onderhoud. Gevraagd naar de inhoud van de USB stick, sprak ze slechts over foto's en filmpjes van het protest van 23 januari en van de videofragmenten waarvan ze het CGVS eveneens een link bezorgde (CGVS B., p. 19), maar repte ze met geen woord over de audiofragmenten. Dit doet vermoeden dat deze geen toegevoegde waarde hebben wat haar verzoek om internationale bescherming betreft. Uit de vertaling van de audiofragmenten blijkt dat het een conversatie tussen twee personen betreft: vermoedelijk tussen uw echtgenote en een persoon die haar nauw aan het hart ligt gezien er koosnaampjes gebruikt worden. In deze conversatie gaat het onder meer over de toebedeling van CLAP-dozen aan de andere persoon sinds het vertrek van uw echtgenote uit Venezuela, over de verdeling van CLAP-dozen in het algemeen, over hoe iedereen die Venezuela verlaat als landsverrader gezien wordt en over het leven in België. Uw echtgenote geeft in deze conversatie aan dat ze zich kan inbeelden hoe de andere persoon bedreigd wordt door CLAP om mee te doen aan betogingen die ze organiseren en dat ze proberen te achterhalen wie chavist is en wie niet. Er dient vastgesteld te worden dat uit deze audiofragmenten geen elementen naar voren komen die uw gezin persoonlijk betreffen en die nog niet besproken werden in voorgaande beslissing.

Het artikel over N. L. werd reeds eerder besproken. De video's en audiofragmenten over CLAP betreffen de werking ervan, maar kunnen de vaststelling dat jullie bij terugkeer naar Venezuela niet in een onmenselijke situatie terecht zouden komen niet wijzigen. Aangaande de foto's waarover u stelt dat ze een controle betreffen van de kwestie of personen al dan niet hebben deelgenomen aan een mars en aan verkiezingen, dient vastgesteld te worden dat deze foto's niet uw gezinsleden betreffen. Deze foto's doen dan ook geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. U voegde bij deze foto's een printscreen toe waarop een tekst te lezen is over de verdediging van het vaderland en de steun voor Maduro en die komt van een leider van CLAP in Guarico. Deze printscreen werpt geen nieuw licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De beslissing inzake M.P.B.M., tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Valle de La Pascua op 31 mei 1983. U behaalde een universitair diploma in planning en administratie binnen het bedrijfsleven. In 2007 begon u te werken bij de gemeente. Toen er een aanhanger van het chavisme als burgemeester aan de macht kwam, gaf men u in plaats van secretaresse de lagere functie van receptioniste. U diende uw ontslag in en ging bij het kadaster aan de slag. In 2012 nam u uiteindelijk ontslag omdat u zich onder druk gezet voelde omdat u niet wenste deel te nemen aan marsen. Nadien heeft u geen werk meer gezocht, maar wijdde u zich aan het huishouden. De voorbij zeven jaar woonde u in uw appartement in de gemeente El Infante van Valle de la Pascua in de woonwijk la candelara. U heeft twee dochters. M.G. (o.v. X) is de dochter van Manuel Florentino en Maria Lucia (o.v. X) is de dochter van uw huidige echtgenoot J. E. C. V. (o.v. X). Uw echtgenoot bracht een stem uit tegen de regering bij de volksraadpleging over de grondwet ongeveer twee jaar geleden. U meent dat sindsdien alle deuren voor jullie gesloten werden. Op vlak van het vinden van werk, dienstverlening, onderwijs en gezondheidszorg werd alles moeilijker. M. S., de voorzitter van CLAP en enkele metgezellen hielden informatie bij inzake het stemgedrag van de buurtbewoners. Men vertelde u dat u geen voordelen verdiende van CLAP. U stond nooit op de lijst om gas te krijgen via CLAP. Wel kreeg u voedselpakketten. U geeft aan dat u hiervoor telkens de confrontatie diende aan te gaan en dat ze telkens tegen u zeiden dat het nu de laatste doos was die u kreeg. De laatste voedselpakket kreeg u in december 2018. Op het moment dat de volgende voedselpakket zou langskomen, had u het land al verlaten.

Op 23 januari 2019 woonde u een mars tegen de regering bij N., die coördinatrice is van CLAP in de woonwijk la candelara, toonde zich verbaal agressief jegens u door uw deelname en noemde u een verrader en zei dat ze niet van verraders hield en dat er met verraders wel eens iets kan gebeuren. U geeft aan dat de problemen met N. trouwens al in 2016 begonnen, dat ze er toen achter kwam dat jullie tegenstanders waren via de lijsten die door CLAP bijgehouden werden.

Na een discussie met de mensen van CLAP knipte u uw carnet de la patria voor hun ogen door ongeveer drie weken voor uw vertrek uit Venezuela.

Op school werden uw dochter geconfronteerd met het probleem dat ze niet altijd konden delen in de voordelen. Zo werden er voor kinderen wiens ouders chavisten waren minilaptops ter beschikking gesteld en voor de anderen niet.

Op 24 februari 2019 verliet u Venezuela en kwamen u en uw twee dochters C. M. M. L. (o.v. X) en C. M. M.G. (o.v. X) naar België, waar jullie uw echtgenoot C. V. J. E. (o.v. X) vervoegden die reeds op 17 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in België ingediend had. Op 13 maart 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België. Via whatsapp kreeg u een bericht dat u geen recht meer had op CLAP omdat u het land verlaten had.

In het kader van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen u en uw echtgenoot de volgende documenten voor: de paspoorten (origineel), geboorte-aktes (origineel) en identiteitskaarten (origineel) van u, uw echtgenoot, en uw dochters C. M. M. L. en C. M. M.G.. Ook legt u een akte voor aangaande de aanpassing van de naam van M.G., die niet de biologische dochter van J. is, maar wel zijn achternaam kreeg (origineel). U legt ook de volgende documenten voor: een link naar een filmpje van een protestmars van 23 januari 2019 waarvan u aangeeft dat u verschijnt na 3 minuten en 7 seconden, een link naar een filmpje van 21 april 2013 waarvan u aangeeft dat een minister werkrachten die opposant zijn bedreigt, een link naar een filmpje aangaande de doodsb bedreigingen die V. R. G. uitte naar Guaidó toe en degenen die hem steunen, twee artikels aangaande het protest van 23 januari 2019 in Valle de la Pascua (kopie), zes foto's die door u genomen werden (kopie), documenten betreffende uw reisweg en die van uw dochters (kopie), uw diploma (kopie), een bewijs van uw werk bij het kadaster (kopie), een medisch document over uw rugproblemen en een medicatievoorschrift in dat verband (origineel). Verder legt u ook een USB stick voor waarop beeldfragmenten en foto's van de betoging van 23 januari 2019 te zien zijn enkele reeds aangehaalde zaken en vier audiofragmenten. Verder legt uw echtgenoot de volgende documenten voor: zijn strafblad (origineel), jullie huwelijksakte (origineel), een certificaat van een cursus AutoCAD (origineel), zijn carnet de la patria (origineel), zijn diploma (origineel), een artikel aangaande de werking van CLAP, een artikel aangaande de carnet de la patria, drie printscreens over hogares de la patria, een mail van uw echtgenoot van 14 januari 2019 waarin hij aanhaalt dat hij als verrader van het land beschouwd zal worden omdat hij Venezuela verlaten heeft en een verzoek om internationale bescherming indiende in België (kopie). Op 22 juli 2019 stuurt uw echtgenoot ook nog volgende zaken door naar het CGVS: een artikel over de aanval van N. L., de coördinatrice van CLAP van de woonwijk la candelara, op een journalist; een link naar een video over CLAP waarvan hij aangeeft dat deze aantoont dat er bij de leveringen van CLAP een onderscheid gemaakt wordt tussen chavisten en opposanten; een link naar een video van CLAP waarvan hij stelt dat deze video toont dat gemeenschappen die zich niet identificeren met de regering uitgesloten worden van het CLAP voedseldistributieprogramma; een audiofragment aangaande CLAP dat volgens hem aantoont dat de CLAPleiders het niet eens zijn over de distributie van de voedseldozen; foto's waarvan hij aangeeft dat ze een controle betreffen aangaande de kwestie of personen al dan niet hebben deelgenomen aan een mars. Hij stelt dat hetzelfde gebeurt bij verkiezingsdagen en dat er politieke en sociale represailles genomen worden tegen de afwezigen. Verder stuurt hij ook een printscreen door.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat u en uw dochters zouden omkomen. U vreest dat jullie te maken zullen krijgen met een gebrek aan voedsel en basisvoorzieningen, dat u geen werk zou vinden door uw ideologie, dat u gevolgen zou ondervinden omdat u het systeem niet volgt. U vreest de onderwijssituatie voor uw kinderen en dat ze slachtoffer zouden worden van discriminatie en dat ze verbale agressie zullen moeten aanhoren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven steunt op het verzoek om internationale bescherming van C. V., J. E. (o.v. X). Zijn verzoek om internationale bescherming werd geweigerd op basis van de volgende motieven:

"Na grondig onderzoek van uw dossier en dat van uw echtgenote dient vastgesteld te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat jullie bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming hebben.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat jullie geenszins aannemelijk gemaakt hebben dat jullie omwille van jullie politieke profiel een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden hebben.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie politieke profiel slechts zeer beperkt was. Zo geeft u aan dat u niet politiek actief was in Venezuela (CGVS J., p. 8). U stelt enkel dat u zich moest inschrijven bij de partij van de regering om problemen te vermijden maar dat u geen politiek enthousiasteling bent (CGVS J., p. 8,14). Uw echtgenote behoorde niet tot een politieke partij (CGVS B., p. 9). Op uw deelname aan een overwinningsskaraavaan na van een kandidaat van de partij mesa de la unidad democrática in 2014, nam u niet deel aan protesten of marsen (CGVS J., p. 8, 14). U geeft aan dat er geen andere personen van uw familie politiek actief waren (CGVS J., p. 8). Uw echtgenote zegt dat ze één mars bijwoonde, met name die van 23 januari 2019 (CGVS, p. 9, 14, 15). Hierover dient opgemerkt te worden dat het materiaal dat ze voorlegt van haar deelname aan de mars, geen uitsluitend biedt over haar rol bij deze mars. Aangaande het filmpje van de mars die plaatsvond op 23 januari 2019 waarvan ze aangeeft dat ze verschijnt na 3 minuten en 7 seconden dient opgemerkt te worden dat de persoon waarvan gesteld wordt dat het B. is dermate slecht in beeld komt, dat het onmogelijk is om enige vaststelling te doen aangaande de identiteit van deze persoon. Overigens kan ook opgemerkt worden dat deze persoon zich aan de zijlijn bevindt en slechts klapt voor mensen die passeren, maar op de beelden niet actief meeloopt in de mars. Over de foto's die B. voorlegt en waar ze zelf op staat, kan evenmin uitgemaakt worden of deze gemaakt zijn door iemand die effectief participeerde in de mars, of door iemand die slechts passeerde en van de gelegenheid gebruik maakte om enkele foto's te nemen. Van de filmpjes en de foto's van de mars van 23 januari 2019 die op deze USB-stick staan is niet duidelijk wie deze maakte en in welke omstandigheden (CGVS B., p. 19). Wat er ook zij van de deelname van uw echtgenote aan deze mars, uit haar verklaringen blijkt dat ze slechts eenmalig participeerde bij een mars.

Wat betreft uw verklaringen dat het een spoor nagelaten heeft dat u getekend heeft bij het referendum tegen Maduro in 2016 en dat u niet stemde bij de Asamblea Nacional Constituyente (CGVS, p. 10, 14, 15) dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde gevolgen hiervan niet beschouwd kunnen worden als een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Gepeild naar de gevolgen hiervan maakt u slechts gewag van economische gevolgen in de zin van uitsluiting van de werkpost, het geen toegang meer verkrijgen tot CLAP voedselpakketten en geeft u aan dat het verkrijgen van een diploma later gebeurt (CGVS J., p. 14, 15). Gepeild naar de indicaties dat het feit dat u niet stemde voor de Asamblea Nacional Constituyente sporen naliet, verwijst u slechts naar het feit dat u toen werkloos was (CGVS J., p. 15). Later zal nog geargumenteed worden dat jullie economische situatie bij terugkeer naar Venezuela geen reëel risico op ernstige schade uitmaakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat jullie er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat jullie voor jullie komst naar België vervolgd zijn geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie voor jullie komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stonden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat jullie uiterst beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Bovendien dient benadrukt te worden dat jullie en jullie kinderen er in slaagden met jullie eigen paspoorten Venezuela te verlaten, hetgeen er wederom op wijst dat jullie niet in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten gelopen zijn. Ook de vaststelling dat u op 14 augustus 2018, na uw vertrek uit Venezuela, nog een blanco strafblad wist te bekomen wijst erop dat de Venezolaanse regering u niet ongunstig gezind is.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat jullie bij terugkeer naar Venezuela problemen zullen ondervinden omwille van jullie uiterst beperkte politieke activiteiten.

Hoewel uw echtgenote aangeeft dat ze schrik heeft van colectivo's (CGVS B., p. 12), brengt ze geenszins concrete problemen aan die ze met de colectivo's had, waaruit blijkt dat deze angst louter hypothetisch is. Gevraagd naar alle concrete problemen die ze had omdat ze als opposant beschouwd werd, haalt ze psychologische terreur aan in de zin dat ze nooit weet of ze haar iets zullen verkopen of niet (CGVS B., p. 17) en spreekt ze verder over discriminatie bij de aankoop van eten en drank (CGVS B., p. 17). Uiteindelijk stelt ze dat er ook banden zijn met de colectivo's en dat je nooit weet hoe ze denken (CGVS B., p. 17), waaruit blijkt dat dit gaat om louter veronderstellingen. U stelt nooit problemen gehad te hebben met colectivo's (CGVS J., p.14,15; CGVS B., p. 17).

Er dient bovendien vastgesteld te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn om aannemelijk te maken dat jullie een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade lopen omwille van de door jullie beweerde problemen met CLAP en de mensen die tot deze organisatie behoren. B. geeft aan dat ze in

het verleden vaak verbale agressie meemaakte vanwege de mensen van CLAP en dat ze vreesde dat ze in de toekomst door hen geslagen zou worden (CGVS B., p. 8).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat er een ernstige smet geworpen wordt op de door B. beweerde problemen met CLAP door de vaststelling dat jullie hier tegenstrijdige verklaringen over afleggen. U geeft aan dat u tot december 2017 mee CLAP-dozen hielp verdelen (CGVS J., p. 10, 17). U stelt dat u op een moment niet aanwezig kon zijn, waarbij uw vrouw dan hielp in uw plaats (CGVS J., p. 18). U geeft aan dat ze nadien zei dat u niet meer kon gaan omdat ze gehoord had dat men over u zei dat u geen aanhanger van het chavisme zou zijn (CGVS J., p. 18). Aan B. de vraag gesteld of ze ooit activiteiten deed voor CLAP, geeft ze aan dat ze enkel mensen binnen CLAP willen die aanhanger zijn en dat ze slechts in het begin bij de oprichting van CLAP een vergadering bijwoonde (CGVS B., p. 13). Ook meent ze dat u geen activiteiten deed voor CLAP (CGVS B., p. 13). Ze zegt dat u wel wilde, dat ze uw naam noteerden maar dat ze u nooit belden om te kijken of er eten toekwam of niet (CGVS B., p. 13). Er mee geconfronteerd dat uit uw verklaringen bleek dat u hielp CLAP-dozen te verdelen, zegt B. dat u wel toezicht mocht doen op de leveringen van eten, maar dat u niet welkom was binnen de structuur van CLAP (CGVS B., p. 20). Ze meent dat u het slechts een paar maanden deed, tot 2015 ongeveer (CGVS B., p. 20). Hierna weer bij B. gepeild of ze ooit activiteiten deed voor CLAP zegt ze dat het moeilijk was met de leiding van CLAP toen u wegging en dat ze daarna probeerde binnen te raken bij CLAP toen het wat rustiger was, maar dat dat niet lukte (CGVS B., p. 21). Erop gewezen dat u verklaarde dat zij hielp als u niet aanwezig kon zijn, geeft B. uiteindelijk toe dat dat het geval was (CGVS B., p. 21). Daarna geeft ze plots aan dat jullie dit twee à drie jaar deden, hetgeen haaks staat op haar eerdere verklaringen dat u het slechts een paar maanden deed (CGVS B., p. 20, 21). De vaststelling dat u en B. tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie betrokkenheid bij de activiteiten van CLAP zet haar verklaringen over de beweerde problemen met personen die tot CLAP behoren ten zwaarste op de helling.

Ook het feit dat jullie nog lange tijd CLAP-dozen ontvangen hebben, doet afbreuk aan de door jullie beweerde problemen met mensen van CLAP. Zo geeft u immers aan dat u nadat u de organisatie verliet die instond voor de verdeling van de CLAP-dozen, u wél nog CLAP-dozen toebedeeld kreeg in het appartement van uw echtgenote (CGVS J., p. 18). B. gaf aan dat ze haar laatste voedselpakket kreeg in december 2018 en dat CLAP pas de volgende keer zou langskomen nadat ze Venezuela verlaten had (CGVS B., p. 14). Dat jullie nog CLAP-dozen hebben ontvangen ondanks de door jullie beweerde problemen met de personen die tot CLAP behoren en ondanks de bewering dat jullie door CLAP op de lijst van tegenstanders geplaatst werden is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen dan ook ernstig op de helling (CGVS B., p. 16).

Hoewel B. stelt dat er haar via whatsapp een bericht gestuurd werd dat ze geen recht meer had op CLAP omdat ze het land verlaten had (CGVS B., p. 14), legt ze hier geen begin van bewijs van voor. Dat er iets aan de hand is met de telefoon waarop het staat en dat die maar niet wilt laden, is geenszins een vergoelijking voor het ontbreken van hiervan (CGVS B., p. 14). Gezien de hoeveelheid overige documenten die jullie voorleggen, is het opmerkelijk dat jullie hierover niet het minste document kunnen voorleggen.

Aangaande de verklaringen van uw echtgenote, dat ze door haar deelname aan de manifestatie te maken kreeg met verbale agressie van N. die haar zei dat ze een verrader was (CGVS B., p. 15), dient vooreerst opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen met N. geschaad wordt door het feit dat ze zegt dat ze de achternaam van N. niet weet (CGVS B., p. 15). In het licht van haar verklaringen dat de problemen met N. begonnen in 2016 en dat N. toen via een lijst van CLAP te weten kwam dat jullie tegenstanders van de regering zouden zijn, is het opmerkelijk dat ze zegt haar achternaam niet te weten. De ernst van de problemen die uw gezin had met N. worden bovendien ondergraven door de vaststelling dat B. ondanks de problemen met N. die reeds in 2016 begonnen op hetzelfde adres bleef wonen in de woongemeenschap waar N. de leiding had én dat ze CLAP-dozen bleef krijgen tot aan haar vertrek, ook al gaf u aan in uw mail dat N. de coördinatrice van CLAP is in de woonwijk la candelara. Overigens dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote stelt dat N. haar puur psychologisch bejegende omdat ze haar niet op meer kon pakken gezien ze geen werk had (CGVS B., p. 15). Aan u gevraagd wat de reden was dat u en uw echtgenote niet samenwoonden, haalde u slechts aan dat uw echtgenote er niet van hield om bij uw moeder te wonen (CGVS J., p. 6). Indien ze daadwerkelijk problemen had met N., is het opmerkelijk dat ze niet elders ging wonen. Het artikel dat jullie voorleggen, waarin te lezen staat dat N. L. een journalist aanviel en hem sloeg, heeft geen betrekking op jullie gezin en slaagt er dan ook niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Aan de door uw echtgenote aangehaalde vrees, dat de buren die tot CLAP behoorden haar verbaal lastig vielen en dat ze wel een pak slaag gekregen zou hebben als ze gebleven was (CGVS B., p. 8), kan in het licht van voorgaande vaststellingen geen geloof worden gehecht. Indien B. werkelijk problemen had met de mensen uit haar buurt, is het opmerkelijk dat ze niet elders ging wonen. Bij u gepeild waarom u en uw echtgenote niet samen woonden, zegt u dat ze er niet van hield om bij uw moeder te wonen (CGVS J., p. 6).

Verder dient uw vrees om bij terugkeer naar Venezuela slachtoffer te worden van criminaliteit besproken te worden. U haalt aan dat men van personen die in het buitenland geweest zijn veronderstelt dat ze geld hebben (CGVS J., p. 10). Als reden waarom u geviseerd zou worden omwille van uw verblijf in het buitenland, haalt u aan dat het veel gebeurt (CGVS J., p. 12). U voegt er aan toe dat het huis van uw echtgenote en dat van uw moeder, waar u verbleef, gelegen zijn in sectoren waar veel criminaliteit is (CGVS J., p. 13). Dat u de wijk van uw moeder een stempel van een regio waar veel criminaliteit is geeft, doet de wenkbrauwen fronsen in het licht van uw eerdere verklaringen dat u net bij uw moeder ging wonen omwille van de criminaliteit in de wijk van uw echtgenote (CGVS J., p. 6). Doorheen uw verklaringen haalt u enkele incidenten aan. Zo vond er een gijzeling plaats op uw werk waarbij enkele Chinezen gegijzeld werden en u als vertaler optrad (CGVS J., p. 12). U geeft aan dat u dit niet als een bedreiging naar u persoonlijk toe zag (CGVS J., p. 12). Verder stelt u dat er onderdelen van uw auto gestolen werden in april 2016 (CGVS J., p. 13). Als reden waarom dit met uw auto gebeurde, stelt u dat het omwille van het merk was (CGVS J., p. 13). In 2017 werd u met een wapen bedreigd en diende u uw telefoon af te geven (CGVS J., p. 13). Als reden waarom net u slachtoffer werd hiervan, meent u dat u de enige was op straat en dat u net aan het telefoneren was (CGVS J., p. 13). Hoe betreuenswaardig bovenstaande incidenten ook mogen zijn, het betreffen hier louter crimineel gemeenrechtelijk feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Gepeild naar indicaties dat u in de toekomst geviseerd zou worden door criminaliteit, geeft u aan dat u geen aanwijzingen heeft (CGVS J., p. 13). Overigens dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote tot het moment van haar vertrek uit Venezuela op haar thuisadres bleef wonen (CGVS B., p. 4) en dat uit uw dossier ook blijkt dat uw moeder, op het moment dat u verklaringen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog steeds op haar thuisadres woonde (Verklaring DVZ J. d.d. 12 september 2019, p. 6). Uit deze jammerlijke, maar toevallige gebeurtenissen kan op zich dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een reëel risico op ernstige schade worden geput. Het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

U en uw echtgenote vrezen eveneens bij een eventuele terugkeer naar Venezuela als verrader beschouwd te worden omdat jullie Venezuela verlieten en een verzoek om internationale bescherming indienden (mail J. d.d. 14 januari 2019; CGVS B., p. 19, 20). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgedeelde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt

om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Eerder werd reeds geargumenteed dat jullie geen dergelijk profiel hebben en dat uit jullie verklaringen niet blijkt dat jullie voor jullie komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten jullie niet zullen viseren bij een terugkeer naar jullie land van nationaliteit. Jullie hebben derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat jullie bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

In de mate dat uw echtgenote verwijst naar medische problemen en aanvoert dat uw gezin in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg gezien de schaarste (CGVS B., p. 12), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door uw echtgenote aangehaalde medische problemen dient ze zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28

februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in jullie hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Jullie dienen daarentegen aan te tonen dat jullie levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat jullie in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in jullie elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit jullie verklaringen over jullie profiel en familiale/financiële situatie in jullie land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in jullie hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jullie, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen. Er dient immers vastgesteld te worden dat zowel u als uw echtgenote over een universitair diploma beschikken (CGVS J., p. 6; CGVS B., p. 16). U werkte zeven en half jaar voor het stadhuis en werkte vervolgens zes jaar voor de China railway engineer corporation tot 2015 (CGVS J., p. 7). Van februari tot juni 2018 werkte u voor het bedrijf metal comer (CGVS J., p. 7). Uw echtgenote heeft werkervaring bij de gemeente waar ze begon in 2007 en bij het kadaster waar ze stopte in 2012. In beide gevallen diende ze zelf haar ontslag in (CGVS B., p. 5, 6). U gaf aan dat uw broer u financieel steunde (CGVS J., p. 7; CGVS B., p. 8). Het huis waar u verbleef voor u Venezuela verliet is in het bezit van uw moeder (CGVS J., p. 6). Ook uw schoonmoeder bezit een eigen huis in Upata (CGVS B., p. 4). Ook uw echtgenote heeft een appartement in haar bezit, waar ze tijdelijk een buurvrouw in laat wonen (CGVS B., p. 4). Een zus van uw echtgenote werkt als verpleegster, haar andere zus werkt als arts en haar oudste broer werkt als bediende in de supermarkt (CGVS B., p. 8). U gaf aan dat de biologische vader van M.G. ook enige ondersteuning geeft, zij het weinig (CGVS J., p. 8). Uw broer L.A. werk als brandweerman (CGVS J., p. 8). Uw broer Simon betaalde ongeveer 1700 euro om uw reisweg te bekostigen (CGVS J., p. 9). Uw echtgenote en haar dochters werden door uw schoonzus in Nederland en de rest van de familie geholpen om de reistickets te betalen (CGVS B., p. 10).

Volledigheidshalve dient wat B. betreft nog opgemerkt te worden dat ze nadat ze haar ontslag indiende in 2012 geen werk meer gezocht heeft (CGVS B., p. 6). Haar uitleg dat als ze zou zoeken toch niets zou vinden overtuigt niet (CGVS B., p. 6). Ze meent dat het er om gaat dat je tot de juiste politieke partij behoort en mensen kan mobiliseren (CGVS B., p. 6). Gepeild of ze dan geen werk kan vinden in de

privésector meent ze dat dit er niet is (CGVS B., p. 7). Dit is niet ernstig. Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest geen job bij de overheid te kunnen vinden omdat u stelt dat u op de lijst tascon staat (CGVS J., p. 11). Gepeild of u dan niet buiten de overheidssector een job kan vinden, zegt u slechts dat bij uw laatste job het loon te laag werd en dat er niet veel privé-ondernemingen zijn in Valle de La Pascua (CGVS J., p. 12). Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat u en uw echtgenote geen werk zouden kunnen vinden.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat uw gezin, indien jullie zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

B. verklaarde dat een carnet de la patria nodig is omdat je anders niets kan bekomen (CGVS B., p. 8). Dit dient genuanceerd te worden in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt waaruit blijkt dat de Carnet de la Patria een elektronische kaart is die de houder ervan toegang biedt tot sociale programma's van de staat. Dat de overheid gesubsidieerde voeding en gesubsidieerde onderwijsbeurzen ter beschikking stelt, betekent evenwel niet dat er geen andere manieren zijn om voedsel en onderwijs te bekomen. Dat B. haar carnet de la patria doorgeknipt heeft, is vooreerst een blote bewering (CGVS B., p. 8). De geloofwaardigheid hiervan wordt bovendien danig aangetast door de vaststelling dat B. zelf veel belang aan een carnet de la patria hecht door te zeggen dat je zonder carnet de la patria niets kan bekomen. Gepeild om welke reden ze de kaart stukmaakte, zegt ze dat ze het deed uit woede en onmacht (CGVS B., p. 18). Hoewel ze meent dat ze ernstige gevolgen vreesde door het stukmaken van haar kaart, dient vastgesteld te worden dat ze tot de dag van haar vertrek op dezelfde locatie bleef wonen. Wat het ook zij van het al dan niet doorknippen van haar Carnet de la Patria, het feit dat uw gezin als gevolg van de bewuste keuze van B. om haar Carnet de la Patria te vernietigen geen toegang heeft tot bepaalde sociale/gesubsidieerde programma's, is in jullie geval onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit jullie verklaringen blijkt immers niet dat jullie in geval van terugkeer naar Venezuela een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt-. Ook het feit dat u aangeeft dat u niet meer op de lijst van hogares de la patria staat sinds u Venezuela verlaten heeft en dat u sindsdien niet meer de voordelen krijgt van de Carnet de la Patria (CGVS J., p. 16), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u en uw echtgenote geen bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling lopen bij terugkeer naar Venezuela.

Verder kan nog opgemerkt worden over de door B. aangehaalde problemen met het onderwijs, dat de problemen die ze aanhaalde waar jullie dochters in het verleden mee geconfronteerd waren niet zwaarwichtig genoeg zijn om te spreken van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Gepeild naar de concrete problemen die ze hadden, stelt ze dat ze niet altijd mee konden delen in de voordelen (CGVS B., p. 16). Zo stelt ze dat sommige kinderen minilaptops kregen en andere kinderen niet en dat dit te maken had met het al dan niet chavistisch zijn van de ouders (CGVS B., p. 16). Uit haar verklaringen blijkt evenwel dat haar dochters wel degelijk toegang hadden tot onderwijs (CGVS B., p. 16). Hoewel uw echtgenote aanhaalt dat jullie kinderen verhinderd werden om naar school te gaan doordat er geen eten en water was (CGVS B., p. 16), dient vastgesteld te worden dat dit in het licht van de voorgaande evaluatie van jullie financiële situatie niet overtuigt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met

een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u en uw echtgenote voorleggen slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De paspoorten, geboorteaktes, identiteitskaarten en de akte voor aangaande de aanpassing van de naam van M.G. hebben slechts betrekking op jullie identiteit, die niet ter discussie staat. Uw strafblad, uw huwelijksakte, uw certificaat van een cursus AutoCAD en de documenten over de reisweg hebben geen betrekking op de door jullie beweerde problemen bij terugkeer naar Venezuela. Uw diploma en het diploma van uw echtgenote tonen slechts jullie behaalde studieniveau aan. Het document aangaande de werkervaring bij uw vrouw van het kadaster ondersteunt slechts de verklaringen van uw echtgenote dat ze daar werkte tot 2012. Uw Carnet de la Patria toont aan dat u deze kaart heeft. Zoals eerder gezegd kan het feit of u en uw echtgenote al dan niet voordelen van een Carnet de la Patria beschikken de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen niet wijzigen. Ook de printscreens over hogares de la patria, die uw verklaringen ondersteunen dat u na uw vertrek uit Venezuela, in de maand november 2018 niet meer op de lijst van hogares de la patria van uw echtgenote staat (CGVS J., p. 16), kunnen die vaststelling niet wijzigen.

De artikels die u voorlegt over de werking van CLAP en over de Carnet de la Patria bevatten slechts algemene informatie maar hebben geen betrekking op jullie persoonlijk en werpen dan ook geen licht op bovenstaande vaststellingen. Aangaande de mail die u stuurde op 14 januari 2019 waarin u aanhaalde dat u als verrader van het vaderland beschouwd zou worden werd de argumentatie reeds eerder uiteen gezet. De beeldfragmenten en foto's van de betoging die uw echtgenote voorlegt doen geen afbreuk aan de vaststelling dat jullie slechts beperkte politieke activiteiten hadden. Over de artikels over het protest van 23 januari 2019 in Valle de la Pascua gaf u aan dat deze geen betrekking hebben op u persoonlijk (CGVS B., p. 19).

Het filmpje van de bedreigingen die Victor Rodriguez Garcias uitte naar Guaidó toe en degenen die hem steunen betreft een algemene bedreiging die geen betrekking heeft op jullie persoonlijk. Het filmpje van 21 april 2013 betreft algemene uitspraken van een minister die dreigt tegenstanders van de regering te ontslaan, maar heeft geen betrekking op jullie persoonlijk en dateert van meer dan zes jaar geleden. Deze filmpjes doen dan ook geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Uit het medisch document dat uw echtgenote voorlegt aangaande haar rugklachten blijkt dat ze artrose en een spiercontractuur in haar rug heeft, maar hoe ze aan deze kwalen komt blijkt niet uit dit document. Noch dit medisch document, noch het medicatievoorschrift slagen erin een nieuw licht te werpen op voorgaande conclusies.

Wat betreft de vier audiofragmenten die op de USB stick staan die uw echtgenote indiende, dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw echtgenote deze niet ter sprake bracht tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Gevraagd naar de inhoud van de USB stick, sprak ze slechts over foto's en filmpjes van het protest van 23 januari en van de videofragmenten waarvan ze het CGVS eveneens een link bezorgde (CGVS B., p. 19), maar repte ze met geen woord over de audiofragmenten. Dit doet vermoeden dat deze geen toegevoegde waarde hebben wat haar verzoek om internationale bescherming betreft. Uit de vertaling

van de audiofragmenten blijkt dat het een conversatie tussen twee personen betreft: vermoedelijk tussen uw echtgenote en een persoon die haar nauw aan het hart ligt gezien er koosnaampjes gebruikt worden. In deze conversatie gaat het onder meer over de toedeling van CLAP-dozen aan de andere persoon sinds het vertrek van uw echtgenote uit Venezuela, over de verdeling van CLAP-dozen in het algemeen, over hoe iedereen die Venezuela verlaat als landsverrader gezien wordt en over het leven in België. Uw echtgenote geeft in deze conversatie aan dat ze zich kan inbeelden hoe de andere persoon bedreigd wordt door CLAP om mee te doen aan betogingen die ze organiseren en dat ze proberen te achterhalen wie chavist is en wie niet. Er dient vastgesteld te worden dat uit deze audiofragmenten geen elementen naar voren komen die uw gezin persoonlijk betreffen en die nog niet besproken werden in voorgaande beslissing.

Het artikel over N. L. werd reeds eerder besproken. De video's en audiofragmenten over CLAP betreffen de werking ervan, maar kunnen de vaststelling dat jullie bij terugkeer naar Venezuela niet in een onmenselijke situatie terecht zouden komen niet wijzigen. Aangaande de foto's waarover u stelt dat ze een controle betreffen van de kwestie of personen al dan niet hebben deelgenomen aan een mars en aan verkiezingen, dient vastgesteld te worden dat deze foto's niet uw gezinsleden betreffen. Deze foto's doen dan ook geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. U voegde bij deze foto's een printscreen toe waarop een tekst te lezen is over de verdediging van het vaderland en de steun voor Maduro en die komt van een leider van CLAP in Guarico. Deze printscreen werpt geen nieuw licht op bovenstaande vaststellingen."

Uit wat voorafgaat blijkt dat ook uw verzoek om internationale bescherming geweigerd wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij argumenteren dat de redenering dat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela aantoonde dat verwerende partij blind is en blijft voor de schrijnende en mensonterende toestand in Venezuela. Zij stellen dat verwerende partij haar eigen COI Focus Venezuela: "Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019 niet goed gelezen schijnt te hebben en citeert pagina 10 en stelt dat het onbegrijpelijk is dat verwerende partij meent hier geen conclusies uit te moeten trekken.

Zij stellen verder dat "ook in eerdere artikels en rapporten waarschuwden de Verenigde Naties reeds voor de deplorabele situatie waarin de bevolking van Venezuela zich bevindt (zie UNHCR dd. 5 april 2019: "Venezuelans risk life and limb to seek help in Colombia", stuk 3)"; en dat "ook Artsen zonder Grenzen maakt gewag van de desastreuze humanitaire situatie waarin de burgers van Venezuela momenteel verkeren (AzG: "Artsen zonder Grenzen in de puinhopen" dd. 25/10/2019, stuk 4)".

Verder verwijzen verzoekers naar de website van HRW op haar website (<https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/venezuela>) waarin wordt gesteld dat UNHCR meldt dat sinds 2014 meer dan miljoen Venezolanen het land hebben verlaten en dat velen van hen bescherming nodig hebben en dat velen kwetsbaar zijn voor uitbuiting. In dit verband wijzen zij er op dat "Zo besliste de Braziliaanse overheid op 5 december 2019 om Venezolanen die aan een paar formele criteria voldoen, automatisch als vluchteling te erkennen, hetgeen door de VN toegejuicht wordt (UNHCR, "UNHCR welcomes Brazil's decision to recognize thousands of Venezuelans as refugees" dd. 5 december 2019 (stuk 5)".

Zij vervolgen hun betoog door te stellen dat « Uit het COI rapport van 20 april 2018 blijkt dat het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd(p. 9)» en dat het duidelijk is dat "de Venezolaanse overheid niet bij wil/bij machte is om de verzoekende partij te beschermen tegen deze groep, die verantwoordelijk is voor een groot deel van de gepleegde criminaliteit en intimidaties in het land."

Wat de socio-economische situatie betreft, stellen verzoekers opnieuw dat verwerende partij haar eigen COI niet goed gelezen heeft omdat hieruit blijkt dat de situatie almaar erger wordt en dat de situatie op dat vlak compleet uit de hand gelopen is (COI Focus, p. 19). Zij verwijzen in dit verband ook naar *“Human Rights Watch dd. 5 juli 2018 (<https://www.hrw.org/news/2018/07/05/venezuelas-downward-spiralcouncil-action-needed>)”* en citeren par. 13, 14, 15 en 75 van het VN-rapport van juli 2019: *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*. Zij stellen dat *“De verzoekende partij weet inderdaad niet hoe zij zou moeten overleven in geval van terugkeer, zeker nu zij niet langer op voedselhulp van de overheid kan rekenen. Het is bovendien grotesk van de verwerende partij te durven suggereren dat zij werk zou vinden in de privesector, nu de Venezolaanse economie een volledige puinhoop is en enkel sympathisanten van het regime en overheidsambtenaren nog op een minimale steun kunnen rekenen. Volgens de laatste cijfers van indexmundi (<https://www.indexmundi.com/g/g.aspx?c=ve&v=74&l=nl>) was de werkloosheidsgraad in Venezuela in 2017 reeds 27,1 % (10,5% in 2016). Sindsdien is de Venezolaanse economie alleen maar bergaf gegaan! Enkel met een carnet de la patria zou zij misschien nog kunnen overleven (omwille van de eraan gekoppelde voedselhulp), maar het is maar de vraag of zij die nog zou verkrijgen en bovendien wordt zij dan gedwongen een politieke ideologie te onderschrijven die zij hoegenaamd niet deelt en waartegen zij thans in België om internationale bescherming vraagt”*.

Zij besluiten dat *“verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hooforde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek”*.

Verzoekers vragen hen de vluchtelingenstatus te verlenen; subsidiair hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; uiterst subsidiair, de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1,2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;
3. UNHCR dd. 5 april 2019: *“Venezuelans risk life and limb to seek help in Colombia”*;
4. AZG: *“Artsen zonder Grenzen in de puinhopen”* dd. 25/10/2019;
5. *“UNHCR welcomes Brazil’s decision to recognize thousands of Venezuelans as refugees”* dd. 5 december 2019;
6. VN-rapport van juli 2019: *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 10 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 (internetlink); de *“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 (internetlink); de *COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”*, van juli 2019 (internetlink); *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van juni 2020 (internetlink) en *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken.

Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*"

(HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de door partijen bijgebrachte landeninformatie en hun opmerkingen ter terechtzitting, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

2.4.2.1. Uit hun verklaringen blijkt dat eerste verzoeker zich bij zijn verzoek om internationale bescherming beroept op de economische situatie in Venezuela, de gestegen criminaliteit en de gevolgen van het feit dat hij in 2016 het referendum ondertekende, waardoor hij geen werk meer kon vinden omdat hij sindsdien bekend stond als een opposant en geen Chavist. Tweede verzoekster stelt dat zij vreest dat zij als landverraders zullen beschouwd worden omdat zij Venezuela verlaten hebben

en een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en omdat zij op 23 januari deelgenomen heeft aan een anti-regeringsmanifestatie. Zij verklaart verder verbale agressie te hebben ondergaan van een lokale chaviste en rechterhand van de burgemeester en dat zij op de Tascon lijst staat.

2.4.2.2. Wat de politieke activiteiten van verzoekers betreft, stelt de Raad vast dat deze beperkt waren. Eerste verzoeker nam weliswaar deel aan een overwinningsskaraavaan van een oppositielid in 2014 maar verklaart verder nooit te hebben deelgenomen aan marsen en geen politiek enthousiasteling te zijn. Hij verklaart wel hij ingeschreven was *“in de partij van de regering”* en dat hij, toen hij voor de burgemeester werkte naar vergaderingen met muziek van de regering en politieke toespraken ging, maar dat deed hij enkel om geen vervelende vragen te krijgen en zichzelf problemen te besparen (notities, 8, 14). Ook tweede verzoeksters politieke activiteiten zijn zeer beperkt te noemen. Zij verklaart deelgenomen te hebben aan één manifestatie op 23 januari 2019 ter ondersteuning van Guaido en legt daarvan ook een video opname neer waarop zij te zien zou zijn, maar waarvan de beeldkwaliteit volgens verwerende partij te slecht is om met zekerheid vast te stellen dat het om tweede verzoekster zou gaan en blijkt dat het om een persoon gaat die aan de zijkant staat en niet actief meeloopt in de mars. De Raad stelt vast dat ook uit de foto's die door tweede verzoekster werden neergelegd als dusdanig niet blijkt waar en wanneer deze foto's genomen werden, zodat ook hieruit niet blijkt dat zij een vooraanstaande rol vervulde in de protesten tegen het regime. In elk geval stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat zij zelf verklaarde slechts aan één manifestatie te hebben deelgenomen. Uit de *“COI Focus Venezuela Veiligheidssituatie (addendum) 2019”* en het *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela”* van juni 2020, blijkt weliswaar dat opposanten en critici van het regime geïntimideerd worden en dat er nog steeds politieke repressie heerst maar ook dat sinds 2017 deze repressie selectiever werd en dat vooral personen met een vooraanstaand politiek profiel gevisieerd worden. Het rapport van OHCHR, *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 spreekt in dit verband van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het OCHR rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”*, 5 July 2019). Uit de *“COI Focus Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door collectivos en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (p. 9).

De Raad kan op basis van de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot hun beperkte politieke profiel ongemoeid laten en neemt deze motieven over aangezien zij pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Wat betreft eerste verzoekers vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij het referendum tegen Maduro in 2016 heeft getekend en dat hij niet stemde bij de Asamblea Nacional Constituyente, verklaart hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat een stem voor het referendum *“economische gevolgen kan hebben door geen werk te krijgen”* en dat het niet stemmen voor de Asamblea betekent dat hij werd aangemerkt als niet-Chavist en dat hij daardoor uitgesloten werd van elk sociaal programma (notities eerste verzoeker CGVS, p. 15). Ook ter terechtzitting leggen verzoekers hier de nadruk op. Evenwel verklaart hij ook dat hij tot december 2017 meewerkte met het verdelen van CLAP-boxen van de regering (notities, p. 17) en dat hij tot 2015 voor een Chinese onderneming werkte en dat hij ook in 2018 nog enkele maanden werkte voor het bedrijf Metal Corner (notities, p. 7). Hieruit blijkt dat hij reeds werkloos werd voor hij het referendum tegen Maduro tekende in 2016 en dat hij minstens tot december 2017 betrokken was bij het verdelen van CLAP dozen zodat hieruit niet kan blijken dat hij systematisch gediscrimineerd werd omwille van het feit dat hij als niet-Chavist werd beschouwd, en herinnert de Raad er aan dat hij zelf verklaarde ingeschreven te zijn geweest bij de partij van de regering.

Waar verzoekers stellen dat de Venezolaanse overheid niet bij machte is om verzoekers te beschermen tegen de colectivos en hiervoor louter verwijzen naar de COI Focus van april 2018 en april 2019, slagen zij er niet in om bovenstaande vaststellingen te weerleggen, nu zij niet aantonen dat de commissaris-generaal uit de landeninformatie waarop de bestreden beslissing is genomen, de verkeerde conclusies heeft getrokken. Ook de door verzoekers voorgelegde beeldfragmenten en foto's van betogingen en van een controle of personen al dan niet hebben deelgenomen aan een mars en aan verkiezingen en het filmpje waarin Juan Guaido bedreigd wordt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen, nu deze geen van alle op verzoekers betrekking hebben.

2.4.2.3. Wat betreft de problemen die verzoekers zouden gehad hebben met CLAP en de mensen die betrokken zijn bij de organisatie en de verdeling van de CLAP dozen, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van beide verzoekers hierover tegenstrijdig zijn en geen duidelijkheid verschaffen over hun eigenlijke rol bij de verdeling van de CLAP dozen en betrokkenheid bij het comité. In elk geval blijkt alvast uit de verklaringen van tweede verzoekster dat zij het laatste voedselpakket kreeg in december 2018 en het volgende pakket voorzien was op een ogenblik dat zij Venezuela al had verlaten. De Raad stelt vast dat de beweerde problemen met het organisatiecomité in de wijk in elk geval er niet toe leiden dat haar de CLAP dozen ontzegd werden. De bestreden beslissingen stellen dan ook op goede gronden, die steun vinden in het administratief dossier hieromtrent het volgende: *“Er dient evenwel vastgesteld te worden dat er een ernstige smet geworpen wordt op de door B. beweerde problemen met CLAP door de vaststelling dat jullie hier tegenstrijdige verklaringen over afleggen. U geeft aan dat u tot december 2017 mee CLAP-dozen hielp verdelen (CGVS J., p. 10, 17). U stelt dat u op een moment niet aanwezig kon zijn, waarbij uw vrouw dan hielp in uw plaats (CGVS J., p. 18). U geeft aan dat ze nadien zei dat u niet meer kon gaan omdat ze gehoord had dat men over u zei dat u geen aanhanger van het chavisme zou zijn (CGVS J., p. 18). Aan B. de vraag gesteld of ze ooit activiteiten deed voor CLAP, geeft ze aan dat ze enkel mensen binnen CLAP willen die aanhanger zijn en dat ze slechts in het begin bij de oprichting van CLAP een vergadering bijwoonde (CGVS B., p. 13). Ook meent ze dat u geen activiteiten deed voor CLAP (CGVS B., p. 13). Ze zegt dat u wel wilde, dat ze uw naam noteerden maar dat ze u nooit belden om te kijken of er eten toekwam of niet (CGVS B., p. 13). Ermeë geconfronteerd dat uit uw verklaringen bleek dat u hielp CLAP-dozen te verdelen, zegt B. dat u wel toezicht mocht doen op de leveringen van eten, maar dat u niet welkom was binnen de structuur van CLAP (CGVS B., p. 20). Ze meent dat u het slechts een paar maanden deed, tot 2015 ongeveer (CGVS B., p. 20).*

Hierna weer bij B. gepeild of ze ooit activiteiten deed voor CLAP zegt ze dat het moeilijk was met de leiding van CLAP toen u wegging en dat ze daarna probeerde binnen te raken bij CLAP toen het wat rustiger was, maar dat dat niet lukte (CGVS B., p. 21). Erop gewezen dat u verklaarde dat zij hielp als u niet aanwezig kon zijn, geeft B. uiteindelijk toe dat dat het geval was (CGVS B., p. 21). Daarna geeft ze plots aan dat jullie dit twee à drie jaar deden, hetgeen haaks staat op haar eerdere verklaringen dat u

het slechts een paar maanden deed (CGVS B., p. 20, 21). De vaststelling dat u en B. tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie betrokkenheid bij de activiteiten van CLAP zet haar verklaringen over de beweerdde problemen met personen die tot CLAP behoren ten zeerste op de helling. Ook het feit dat jullie nog lange tijd CLAP-dozen ontvangen hebben, doet afbreuk aan de door jullie beweerdde problemen met mensen van CLAP. Zo geeft u immers aan dat u nadat u de organisatie verliet die instond voor de verdeling van de CLAP-dozen, u wél nog CLAP-dozen toebedeeld kreeg in het appartement van uw echtgenote (CGVS J., p. 18). B. gaf aan dat ze haar laatste voedselpakket kreeg in december 2018 en dat CLAP pas de volgende keer zou langskomen nadat ze Venezuela verlaten had (CGVS B., p. 14). Dat jullie nog CLAPdozen hebben ontvangen ondanks de door jullie beweerdde problemen met de personen die tot CLAP behoren en ondanks de bewering dat jullie door CLAP op de lijst van tegenstanders geplaatst werden is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van de door jullie beweerdde problemen dan ook ernstig op de helling (CGVS B., p. 16). Hoewel B. stelt dat er haar via whatsapp een bericht gestuurd werd dat ze geen recht meer had op CLAP omdat ze het land verlaten had (CGVS B., p. 14), legt ze hier geen begin van bewijs van voor. Dat er iets aan de hand is met de telefoon waarop het staat en dat die maar niet wilt laden, is geenszins een vergoelijking voor het ontbreken van hiervan (CGVS B., p. 14). Gezien de hoeveelheid overige documenten die jullie voorleggen, is het opmerkelijk dat jullie hierover niet het minste document kunnen voorleggen." De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen poging onderneemt om deze motieven te weerleggen en neemt deze motieven over in dit arrest.

De verklaringen van tweede verzoekster over haar problemen met N.L., coördinatrice van CLAP in haar woonwijk kunnen ook geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers aantonen. De Raad stelt vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat ondanks de verbale agressie waardoor zij zich bedreigd voelde zij niettemin in dezelfde woonwijk bleef wonen, terwijl haar echtgenoot bij zijn moeder woonde. Dat zij niet overweg kon met de moeder van haar echtgenoot, en dat zij, zoals zij ter terechtzitting verklaart, soms 15 dagen bij haar grootmoeder ging wonen om hieraan te ontsnappen, overtuigt niet. Voor zover tweede verzoekster een probleem had met de coördinatrice van CLAP, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat volgens haar verklaringen deze problemen al bestonden sinds 2016 en dat zij al die tijd wel nog CLAP dozen bleef ontvangen. Hieruit blijkt geen vervolging in het verleden noch een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer. Het door verzoekers neergelegde artikel over N.L. kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen, nu hieruit enkel kan afgeleid worden dat N.L. een journalist aanviel op 23 mei 2019 maar hieruit verder niet blijkt dat verzoekers persoonlijk gevisieerd zouden zijn door N.L. Over de door tweede verzoekster neergelegde audiofragmenten en de usb-stick stellen de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende: "Wat betreft de vier audiofragmenten die op de USB stick staan die uw echtgenote indiende, dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw echtgenote deze niet ter sprake bracht tijdens haar persoonlijk onderhoud. Gevraagd naar de inhoud van de USB stick, sprak ze slechts over foto's en filmpjes van het protest van 23 januari en van de videofragmenten waarvan ze het CGVS eveneens een link bezorgde (CGVS B., p. 19), maar repte ze met geen woord over de audiofragmenten. Dit doet vermoeden dat deze geen toegevoegde waarde hebben wat haar verzoek om internationale bescherming betreft. Uit de vertaling van de audiofragmenten blijkt dat het een conversatie tussen twee personen betreft: vermoedelijk tussen uw echtgenote en een persoon die haar nauw aan het hart ligt gezien er koosnaampjes gebruikt worden. In deze conversatie gaat het onder meer over de toebedeling van CLAP-dozen aan de andere persoon sinds het vertrek van uw echtgenote uit Venezuela, over de verdeling van CLAP-dozen in het algemeen, over hoe iedereen die Venezuela verlaat als landsverrader gezien wordt en over het leven in België. Uw echtgenote geeft in deze conversatie aan dat ze zich kan inbeelden hoe de andere persoon bedreigd wordt door CLAP om mee te doen aan betogingen die ze organiseren en dat ze proberen te achterhalen wie chavist is en wie niet. Er dient vastgesteld te worden dat uit deze audiofragmenten geen elementen naar voren komen die uw gezin persoonlijk betreffen en die nog niet besproken werden in voorgaande beslissing". De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen pogingen onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

2.4.2.4. Met betrekking tot verzoekers vrees om bij terugkeer als verrader beschouwd te worden aangezien zij een verzoek om internationale bescherming in het buitenland indienden, stelt de Raad het volgende vast.

Vooreerst stelt de Raad vast dat tweede verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud in algemene termen stelt dat iedereen die het land verlaat wordt beschouwd als verrader van het vaderland en dat dit als gevolg kan hebben dat ze geen eten meer zullen krijgen of erger en als concrete indicatie hiervan verwijst naar het feit dat er bekende politieke figuren zijn die dit meemaakten (notities tweede verzoekster, p. 20). In een email van 14 januari 2019 verklaart ook eerste verzoeker dat hij als verrader

zou worden beschouwd en verwijst naar de oprichting van een havenpolitie die op zoek zou zijn naar Venezolanen die het land binnenkomen en verlaten (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 27). Verzoekers brengen geen specifieke landeninformatie hieromtrent aan.

Uit het Algemeen Ambtsbericht Venezuela van juni 2020, bijgebracht in de aanvullende nota van verwerende partij, blijkt dat volgens sommige vertrouwelijke bronnen in februari 2020 Venezolanen die waren teruggekeerd niet met open armen werden ontvangen en zelfs gediscrimineerd en beschimpd werden door de Venezolanen die waren achtergebleven en dat vooral teruggekeerde Venezolanen die in de grensstreek met Colombia bleven om zo toch nog over en weer naar Colombia te kunnen hiervan het slachtoffer werden. Andere bronnen gaven informatie over Venezolanen die zijn teruggekeerd zonder daar noemenswaardige problemen bij te ondervinden. Vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela bepalen het risico op mogelijke problemen bij terugkeer en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland, aldus het Algemeen Ambtsbericht. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleiden als risicoprofielen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”*, juni 2020, p. 112-113). De Raad wijst op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het beperkte politieke profiel van verzoekers en het feit dat zij afkomstig zijn van Valle de Pascua en stelt vast dat ook uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat verzoekers omwille van het feit dat zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België, een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Verzoekers brengen ook geen objectieve informatie aan die aantoont dat deze landeninformatie niet accuraat zou zijn.

Ook de documenten die door verzoekers werden neergelegd bij het CGVS kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De voorgelegde paspoorten, geboorteaktes, identiteitskaarten en de akte voor de aanpassing van de naam van M.G., hun diploma's en documenten met betrekking tot hun werkervaring, waarvan de authenticiteit niet betwist wordt, hebben enkel betrekking op verzoekers' identiteit en nationaliteit, hun scholingsgraad en werkervaring, die geenszins ter discussie staan.

2.4.2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* lopen.

Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het Hof van Justitie van de Europese Unie sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32). Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3.” (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33). Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade “hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (HvJ, *M'bodj*, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, punt 32).

Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, en stellen in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest.

In de mate dat verzoekers zich beroepen op de medische problemen van tweede verzoekster en de falende gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Voor zover tweede verzoekster medische problemen heeft, dient zij zich dus te richten tot de procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stellen zij in essentie, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in het verzoekschrift zoals weergegeven in punt 2.1, dat verwerende partij blind blijft voor de schrijnende en mensonterende toestand in Venezuela en dat de situatie in Venezuela op sociaal-economisch vlak compleet uit de hand is gelopen. Verder stellen zij dat zij niet langer op de voedselhulp van de overheid kunnen rekenen, dat het grotesk is te beweren dat zij werk zouden vinden in de privé-sector aangezien enkel sympathisanten van het regime nog op minimale steun kunnen rekenen en dat zij enkel met een carnet de la patria misschien nog zou kunnen overleven maar dat het niet zeker is dat zij die nog zou kunnen verkrijgen en dat zij dan gedwongen zouden worden een ideologie te onderschrijven die zij niet delen.

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de door beide partijen aangebrachte landeninformatie aantoont dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist niet dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zullen bevinden. De bestreden

beslissingen stellen op goede gronden het volgende met betrekking tot verzoekers' financiële en familiale situatie: *“Er dient immers vastgesteld te worden dat zowel u als uw echtgenote over een universitair diploma beschikken (CGVS J., p. 6; CGVS B., p. 16). U werkte zeven en half jaar voor het stadhuis en werkte vervolgens zes jaar voor de China railway engineer corporation tot 2015 (CGVS J., p. 7). Van februari tot juni 2018 werkte u voor het bedrijf metal comer (CGVS J., p. 7). Uw echtgenote heeft werkervaring bij de gemeente waar ze begon in 2007 en bij het kadaster waar ze stopte in 2012. In beide gevallen diende ze zelf haar ontslag in (CGVS B., p. 5, 6). U gaf aan dat uw broer u financieel steunde (CGVS J., p. 7; CGVS B., p. 8). Het huis waar u verbleef voor u Venezuela verliet is in het bezit van uw moeder (CGVS J., p. 6). Ook uw schoonmoeder bezit een eigen huis in Upata (CGVS B., p. 4). Ook uw echtgenote heeft een appartement in haar bezit, waar ze tijdelijk een buurvrouw in laat wonen (CGVS B., p. 4). Een zus van uw echtgenote werkt als verpleegster, haar andere zus werkt als arts en haar oudste broer werkt als bediende in de supermarkt (CGVS B., p. 8). U gaf aan dat de biologische vader van M.G. ook enige ondersteuning geeft, zij het weinig (CGVS J., p. 8). Uw broer L.A. werk als brandweerman (CGVS J., p. 8). Uw broer Simon betaalde ongeveer 1700 euro om uw reisweg te bekostigen (CGVS J., p. 9). Uw echtgenote en haar dochters werden door uw schoonzus in Nederland en de rest van de familie geholpen om de reistickets te betalen (CGVS B., p. 10). Volledigheidshalve dient wat B. betreft nog opgemerkt te worden dat ze nadat ze haar ontslag indiende in 2012 geen werk meer gezocht heeft (CGVS B., p. 6). Haar uitleg dat als ze zou zoeken toch niets zou vinden overtuigt niet (CGVS B., p. 6). Ze meent dat het er om gaat dat je tot de juiste politieke partij behoort en mensen kan mobiliseren (CGVS B., p. 6). Gepeild of ze dan geen werk kan vinden in de privésector meent ze dat dit er niet is (CGVS B., p. 7). Dit is niet ernstig. Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest geen job bij de overheid te kunnen vinden omdat u stelt dat u op de lijst tascon staat (CGVS J., p. 11). Gepeild of u dan niet buiten de overheidssector een job kan vinden, zegt u slechts dat bij uw laatste job het loon te laag werd en dat er niet veel privé-ondernemingen zijn in Valle de La Pascua (CGVS J., p. 12). Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat u en uw echtgenote geen werk zouden kunnen vinden. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat uw gezin, indien jullie zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”* De Raad stelt vast deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoekers weerleggen deze motieven niet door de loutere kritiek dat het grotesk is te beweren dat zij werk zouden kunnen vinden in de privé-sector en dat enkel sympathisanten van het regime nog op minimale steun zouden kunnen rekenen.

Voor zover verzoekers stellen dat het niet zeker is dat zij opnieuw een carnet de la patria zouden kunnen aanvragen en dat dit bovendien tegen hun politieke overtuiging zou ingaan, stelt de Raad vast dat uit hun verklaringen blijkt dat zij in het verleden over deze kaart beschikten en dat tweede verzoekster verklaart drie weken voor haar vertrek naar België haar carnet te hebben vernietigd uit woede (notities tweede verzoekster, p. 17). De Raad stelt vast dat haar politieke overtuiging haar er blijkbaar niet van weerhield om de carnet de la patria te behouden tot zeer kort voor haar vertrek, zodat verzoekers niet ernstig kunnen beweren dat het (opnieuw) aanvragen van de carnet de la patria onmogelijk zou zijn omwille van hun politieke overtuigingen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers ook geen informatie bijbrengen waaruit zou blijken dat verzoekers niet opnieuw een carnet de la patria zouden kunnen aanvragen, noch dat zij zonder carnet de la patria in extreme armoede zouden belanden, gezien de bovenstaande vaststellingen inzake hun financiële en familiale situatie.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat kan worden aangenomen dat verzoekers, gezien hun opleidingsniveau en familiaal netwerk in geval van terugkeer naar Venezuela in staat zullen zijn in hun elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Het Hof oordeelde dat *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april*

2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld" (HvJ, C- 285/12, *Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen* (GK), arrest van 30 januari 2014).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020* blijkt dat het criminele en politioeneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Door de aanhoudende politieke crisis hebben de staatsinstellingen veel macht verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de *COI Focus* tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet. (*COI Focus 2020*, p. 26). Verzoekers zijn evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers afkomstig zij uit Valle de Pascua in de deelstaat Guarico. Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Guarico actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

2.6. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET